GS1834

Hjeltarnes Samtal

med den tappre och omistelige, men på sin hemresa ifrån Constantinopel, i nejden af Breslau, d. 19 Juni 1739 förrädeligen mördade Swenska Majoren wid Upplands Regemente till Fot,

Wälborne Herr

Malkom Sinkler

uppå de ljuswa Elyseiska Fälten i de Dödas Rike.

Berättadt af Herden Celadon, som af en gammal obekant Gubbe blifwit oförmodeligen dit och dädan förder samma år.

Kalmar.
Tryckt hos O. & A. Westin. 1861.

der-prydde högder, Wi togos mot af en allé, Som war af lindar byggder.

7. En äkta Sol med silfwersken, Och pärlestrålar höga, I klara hwaßen derpå sen Begynte sig att löga; Hon klädde präktigt goldmoär Uppå Agatebergen, Och gjorde himlen klar och skär I höga Safirs-färgen.

8. Beredde foglesvärmen nu Med gäll-ljudd silfwertunga, För denna gyldne purpur-brud Begynte till att sjunga. Kristalle-källan, som utför Demante-klippan kullra, Hon wid sin klara uppgångs-dörr Med pärle-böljor bullra.

9. Innunder hwart ett skuggrikt trä Gråhäriga sig döljde, Dem nöjet satt uppå sin knä Och med sin mantel höljde. Hon gaf dem Nektar utur guld, Och dem i kärlek kyste; Med ett ord sagdt: den ort war full Af allt hwad ädelt lyste.

10. Ack, sad' jag, käcka Gubbe hwad För sällhet du mig ämnat, Jag är så hjertans nöjd och glad, Att jag min får har lemnat; Säg, får jag icke här med dig Bakom en buske lefwa, Och uti himmelskt nöje mig Inswepa och inwefwa.

11. Men han mig swara: kära håll, Den här skall bo och bygga, Han måste först på werldens håll Slå odygden till rygga; Ty utaf alla du här ser Är ingen, som ej kämpat, Den ene mindre, andre mer, Och hennes fräckhet dämpat.

12. Härwid jag pustad' ängsligt till; Men fick ej tid att tala, Ty sinnet föll mig i en grill, Och allt för ljuslig dwala. Emot oß kom en täcker park, Ett Flore mästerstycke, Der Gudarne af frusen mark Had' gjort ett sommarsmycke.

13. Der stodo lagrar i gewär, Och skylrade

för Solen, Derunder werte sköna bär, Som prydde gröna jolen; Der stod en wattukonst och grät, Så klara wattnet flödde, Så är, sad' Gubben, hennes sed Se'n Carl den Tolfte dödde.

14. Och är det fåfängt bjuda till Beskrifwa denna prydnad, Med tysthet jag här hällre will Bewisa himlen lydnad: Dock skall jag ej förtiga hwad Oß se'n för näde hände, Då jag min ögon nöjd och glad At höga Slottet wände.

15. För nämnde Slottets kopparport En hop stålklädde Swenner, Nedkomne ifrån Baldurs ort, Helt trogna Martis wänner, Med dragna pampar stodo wakt, Att ingen skulle klifwa På Slottets klade sammetsprakt, Ell' blanka silfwerskifwa.

16. Men tänk, så bistra som de här Med bleka anlet stodo Och hotade med blankt gewär, Så tog' de dock till godo, Att gamla Gubben ledde mig I deras förmak dyra, Der ett ungt Lejon woad' sig Ett kroßadt klot att styra.

17. Jag häpnad' nu långt mer än förr, Och skräcktes ändå mera, När Gubben lätte på en dörr Af blanka silfwer skära: In för densamma war en sal, En sal för alla salar, Der inne luften war helt swal, Och ljuset som i dalar.

18. Omkring ett präktigt silfwer-bord Tolf Swenska Carlar sute, Som talte icke många ord, Men Kunga-miner gjute; De åtta sågo gamla ut, De fyra intet späde, De förra, som de, dock förut Från werlden gjort afträde.

19. Den Nionde i denna rad Tyckt's ha ett hastigt sinne; Den Tionde så djerf och glad Med mod i hjertat inne; Den Elfte war en käcker karl,

32. Nej men, det höres intet af; Mitt äfwentyr war detta: Jag for till Sultan i fullt traf, Min Konungs hwärf förrätta. Ack! Sultan, håll, håll, Sinkler, håll, God' wänner, Carlar alla, Här är en Swensk från werldens håll, Som mördad nödgats falla.

33. Se hwar han står, och bloden ned I strida strömmar rinner, Der kan man se en Hjelteſed, Som ej i döden swinner. Tänk på, han kommer från Turki't, Ack lät oß då få höra, Hurledes Mars sin dragna plit Nu brukar till att föra.

34. Straxt reste de sig alla tolf, Wår Sinkler att bestråla, Som deras blanka silfwergolf Med röda saften måla. Den Elfte sad': stig Hjelte hit Till bordet, me'n du talar: Lägg bort pistolen och din plit, Han dig ej mer hugswalar.

35. Då klef han fram uti sin blod, Att den kring benen stänkte, Ett karla-wäsend', hjelte-mod I röda köttet blänkte. Den Tolfte sad': berätta snart Hwad sker i wåra länder, Ditt ärende och öfwerfart, Samt hwad deruppe händer.

36. Jo, börjad' han, wårt Swea är En Dam, som stilla sitter, Och sina gröna lagrar skär Förnöjd wid foglaqwitter: Hon dricker fridens söta win Ur Fredriks gyldne koppar, Och skådar med en hurtig mine På sina blåa troppar.

37. Och skall knappt någon hafwa sett En så förnuftig Flicka, Som, fast hon framdels sig beredt På grönan kjortel sticka, Har hon dock laddat flinkt gewär Och lagt utmed sin sida, Så att, om någon går förnär, Skall han i fallet bida.

38. Hon klär sig som en karl med hatt Och lider ingen mössa, Deß purpurmund får ingen

fatt, Fast mindre lof att kyssa, Mer än som hennes äkta Man, Kung Fredrik store, dyre, I hwilkens trogna, starka hand, Hon anförtrott sitt styre.

39. Och som hon wänlig mine will se Af alla uppå jorden, Så täcktes hon ock nådigt ge Åt mig de höga orden: Red, Sinkler, red dig till, och far Till Sultans wärma länder, Du wet jag med dem skaffa har Se'n Carl han war i Bender.

40. Ty for jag stad i största hast, Kom lyckligt ock tillbaka, Men åter bort på lyckans kast, Min Konungs wärf bewaka; Kom lyckligt dit, förrättad' wäl Hwad mig war budit göra, Fast owäns arga falska själ Will smädetal kringföra.

41. Så slogs Sultan och släst ännu Med Ryska Kejsarinnan, De ge hwarandra tu för sju, Dock tycktes Sultan winna; Och efter jag till honom for, Straxt Kejsarinnan gjösa, Att jag på Sweriges wägnar swor Med honom punkter wißa.

42. Man tillad äfwen ecksa se'n, Och ilskan dermed wißte, Att mången Ryß bad' arm och ben För min skull plötsligt miste; Och att jag kund' ej för min död Det wåna folket lida, Samt att min klinga ofta flög Okallad ur sin slida.

43. Nu war jag rester derifrån, till Breslau ändtlig kommen, Hwarest, när såsom min person Af Amtet blef förnummen, Mig önskades en lycklig fart till Swenska Kungens länder, Det jag ock upptog för en art Af Sweriges trogna wänner.

44. Men när jag se'n wid paß tre mil På wägen derfrån hunnit, For en af ser likſom en pil, Förut, se'n den mig wunnit: Han kom tillbaka, lade an Och sporde hwad jag förde För lustigt

ho det war, Då blanka wakten swara: En ganska stor Minister-skar' Är kommen här att wara.

58. En kom straxt in, fick audiens, Hans sak de snart afgjorde, Se'n slog han upp sin reverens För hela Kunga-borde, Gick derpå ut, en ann kom in, Och för sitt hof agera, Så fermt, att man deß stolta mine Och slughet admirera.

59. Ja, hwart ett Hof af Japhets land Här hade en Minister, Som med helt mjuka kärleksband Skull' binda alla twister; Och hwar och en kom till förhör, Så snart det honom borde; Men ingen inför deras dörr Okallad träda torde.

60. Här war en Kejserlig och Fransk, Samt Engelsk, Preus'sk och Rysker, Här war en Italiensk och Spansk, Holländsk, samt Dansk och Tysker; Ja, jag kan sannerligen ej Mig alla nu erindra; Men alla syntes utaf mej I guld och silfwer glindra.

61. Jag stod hos Gubben så långt bort, Att jag ej kunde höra Hwad deße Herrar talte kort, Ell' det till sinnes föra; Dock smög jag uti skuggan fram, Så snart en tala börjde, Som sad' sitt Hof fått hjertekram Af allt det Sinkler sörjde.

62. Och talte liksom man förut Skull' trodt det Hofwet willa, Att Sinkler på sitt lif fick slut, Och nödgades bli stilla: Han ropa mycket om honnör, Och ädelt Christligt sinne, Och att deß Hof allt ärbart gör För werldens friska minne.

63. Han deklarera den infam Och Hofwets rang owärdig, Som intet hade blygd och skam, Att slå en så rättfärdig; Och när han ändtligt talat ut, Så ströck han uppå foten, Och tänkte, med sin söta trut Nu lagat bot för foten.

64. Man tog hans talan gunstigt opp, Med helt förstälte miner, Man log åt tankens fria lopp, Och tungans styfwa liner. Sist tacka mannen kärligt för De målade dusörer, som man så ymnigt dem nu gör Af alla slags kulörer.

65. Just nu steg Carl den Tolfte bort, Tog Sinkler uti handen, De gingo ut, och innan kort, Sågs de på gröna landen; De gick tankfulla upp och ned I wackra gångar gröna, Att de om wigtigt taltes wid, Man kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war, Hwarom de resonera, Men stundom sågs den store Carl sig litet alterera; Omsider kommo de igen, Då Carl den Elfte fråga: Hur står det till, min Son och wän? Ditt hjerta står i låga.

67. A bagatell, sad' han, min Far! Jag utaf åtrå brinner, Att se om Mars der upp' är karl, Och om han kransar winner, Jag will mig laga till gå opp, Bli borta några dagar, Och föra an min Hjeltetropp, Så Fru Bellona bragar.

68. Kom Sinkler, sad' han, kom följ med, Wi sku' för ro skull pröfwa, Att bryta stål som rutit träd, Och styfwa karar söfwa. Wår Sinkler genast färdig war, Hölt tropp med lika frågor, Han tog en min som modig karl, Och döljde sina plågor.

69. Klinkt wäsend, sad' Kung Carl, skall bli, Kriskt Busar uti Norden, Bäd' sol och måna skall få si Förändring uppå jorden: Kom Sinkler låt oß här gå opp Och genast stå till korum, Och rida kring i fullt galopp På Martis flinka forum.

70. Den Elfte tog den Tolfte fatt Mått som

83. Straxt steg wår Sinkler i ett rum, Som klart af pärlor lyste, Der Hjeltar möttes, famnan om, Och honom kärligt kyßte; Der inne sågs i blåa skår, På silkesklädde Throner, Högborne, Röle, som gewär Har burit för tre Kronor.

84. En Gudalust kringswärwade, Och allas hiertan nöjde, Jag skådad' det och häswade, Och mig till marken böjde; Jag knäppte mina händer hop, Och wördsamt gratulera, Med underdånig bug och rop, Dem, som så wäl regerat.

85. Se'n tog mig Gubben wid sin hand Och förde mig tillbaka; Jag grät att mina lefnadsband Förhindrad' mig att smaka Ett sådant nöje, som här war, För dem, som wäl ha lefwat, Och efter årans Krona var Med fulla krafter sträfwat.

86. Derpå fick jag straxt se min hjord, Lammungarna ock snälle, Som åto wid sitt blomsterbord På samma rum och ställe. Se nu, sad' Gubben, lemnar jag Dig der jag dig från ledde. Och glöm nu aldrig denna dag, Ell' hwad på honom skedde.

87. Och härpå tog han mig i famn Och tacka för godt följe; Jag bad han såga mig sitt namn, Men han det mig fördöljde; Se'n slutta han från mig igen, Jag stadna qwar och qwillra, Tills denne min utlefde wän Utur mitt sinne tillra.

88. Se'n satte jag mig ned och grät, Och ömkade den skade, Att Sinkler så i hastighet Sin bana sammanlade; Det war likwäl en hurtig karl, En Krigsbuß och en Hjelte, Som, der reson fått blifwa qwar, Med Küthler wäl spänt bälte.

89. Ack tän' hwar redlig Swensk uppå Den Herrens Swenska hjerta, Måna Hjeltes hjerta blifwa må Met hans en liten ärta; Ja, tänk uppå hur som han föll, Och hwem den gerning gjorde, Samt, huru tyst i döden höll Hwad så gås just ej borde.

90. Derför' I Hjeltar som ha mod Och hjerta uti bröste, Ack! hämnens Malkom Sinklers blod, Som Küthler mordiskt böste; För öfrigt är jag ständs Er Tillgifwen alla tider. Och slutar nu, helst som jag ser Wår Sol i skogen skrider.

Pris: 4 ß. Rgs.

Företal.

Hör, Apollo, städ mig skrifva, Städ mig några rader gifva Framför Sveas öppna syn; Städ min ringa hand upprita Med en kall och bleker krita Några ord i svarta skyn.

Hesa Svanor skrika illa, Att Thalia tiger stilla, När som hon bör qvillra till: Säga, att hon vet ej gråta, När som hon bör rinna låta, Strider ström för hjelte gill.

Derför, fast jag är en Herde Utaf mycket ringa värde, Dristar jag mig ändock be Få med dusand' klang kringbära, Hvad till M a j o r S i n k l e r s ära Himlen mig har låtit se.

Du ock vet mitt öga fällde Tårar rätt så snart det smällde Och vår Sinkler tumla kull; Fast jag förut häftigt snyfta, Förr än nu ej kunnat lyfta Lutan upp ur mitt schatull.

Tid och saker är' sådana, Att man får så litet blanna In af det, som är reelt; Derför må man mig ursäkta, Att jag denna sak så äkta Mycket ej i ljuset ställt.

Derför unn mig nu den heder, Att för Svea fötter neder Lägga denna halfva dikt. Jag ödmjukast det förhoppas Sinkler täl min blommor knoppas På dess mull med kärlig pligt.

Mel. En Celadon gaf frögeroп.

Sist, när på ljuslig blomsterplan Jag mina Får utförde, Och satte mig som jag war wan, Der jag båst lärkan hörde; Så kom till mig en gammal man, Beprydd med silfwerhåren, Han såg mig ganska ljuslig an, Och helsade: god morgon.

2\. Hör, sade han, kom Celadon, Följ med mig litet stycke, Lägg från dig dina lappris-don, Du skall få höra mycke. Jag stod strax upp, lad flöjten bort, Tog gubben uti handen, Och kommo wi strax innan kort Till obekante landen.

3\. Ett fasligt berg midt för oß war, Det jag rätt häpna före; Men gubben sade: åh, war karl, Wi ej så hiona böre. Säg, wet du ej att weklighet Har aldrig wunnit åra; Men deremot har manlighet Alltid fått kransar båra.

4\. Häraf så blef jag något styrkt, Men återigen förskräckter, När Gubbens hand med rostig dyrk At bergets port blef sträckter. Jag wille rymt tillbaka, men Han fattad' mig i armen, Och sade: har du då, min wän, Ej hjerta uti barmen?

5\. Jag måtte ropa eller be, Det halp dock intedera, Jag skulle in, wi fingo se I berget Gubbar flera, Dem jag ock alla trodde wäl, Emedan som jag wißte, Att de en Swensk uppriktig själ I skrympne lemmar hyste.

6\. Wi gingo deßa snart förbi I wåra skumma salar; Men fingo derpå genast se Täckt liljeklädde dalar Och lundar af Cypreßeträ, samt Ce-

---

han satt och räkna pengar, Och delte ut, likswia en far, Åt sina barn och drängar.

20\. Den Tolfte war en sirlig, lång Och wäl uppwuxen Hjelte, Den man kund' se ej enda gång Sitt karla-hjerta sälte: Hans ögon woro oförskräckt, Liksom på unga örnar, Hans styfwa näfwar knyttes käckt, Som ramar uppå björnar.

21\. Hans korta hår, som kämdes opp, Afbildade en krona, Som war åt en så dugtig kropp En sirlig hufwud-bona: Hans armar, ben war full af märg, Hans skuldror utaf styrka, Hans länder woro liksom berg, Och marmor i wår kyrka.

22\. Han satt uti en Swensker rock Af blått pasßabelt kläde: Han hade elgshudskyller ock, Som aldrig låg i träde, Och handskar utaf samma slag, Som långt på armen räckte, Tror knappt manchetten satt i lag, Som styfwa kragen täckte.

23\. Ett tjockt gehäng, tre finger bredt, War spändt på blåa rocken; En gruslig pamp, den mången sett Medsabla hela flocken, Satt dragen till en tredjedel I detta gula bälte, Och wille ut ge den sin del, Som trottsat denne Hjelte.

24\. Ibland så steg han upp och gick Med sina stöflar store, Som sutto uti krigsmans skick, Men föga blanka wore: Han hade sporrar uppå dem, Så stora att de paßa At sådan fot och karlalem Med sina kringlor hwaßa.

25\. Sin ganska höga stora hatt, Den gyldne knappen prydde, Han på sin kröнta hjeßa satt, Se'n stanna han och lydde Hur' kämpe-wakten skyldrade, Så att gewären slamra, Man kunde se kan undrade Ho kom till dödsens kamrar.

26\. Strax lättes blanka dörren upp, En Swen-

sker karl inträdde Med skjuten, sargad hjelte-kropp, Dock miner intet rädde: Hans ansigt war med blod besköljdt, Nedsabladt, trampadt, slagit, Och bröstet, som hans hjerta dölјt, Had' groswa skott intagit.

27\. Hans hjerna satt i håret klent; Jag ryser det att nämna, Men glädes att ej är försent För himlen sådant hämna: Han hade spänd pistol i hand, Liksom han wille skjuta; Men dödsens hårdt åtsnörde band Befallte'n till att sluta.

28\. Han helsade på Swenskt maner, Då Kungen nådigt swara, Och sad': Wi känna intet Er, Hwem skulle Ni wäl wara? Jag är, sad' han, en Swensk Major, Mitt namn är Malkom Sinkler, Min själ nu nylig af mig for Från hjertats wrår och winkler

29\. Hur' sade Kungen, blef du död, Du tappre Krigs-Buß store? Du är i blod så färgad röd, Liksom du slagtad wore. Jo, sade han, Ers Majestät, En oförskämd Bellona Har så betalt de trogna själ, Jag gått för Swerges Krona.

30\. Jaså, sad' Kungen, men hör på: Hwar war du när du dödde? Tre mil från Breslau, när en å Ur mina ådror flödde. Hwem mördat dig? Ser Ryska män, som stulo af mig lifwet, Had' jag fått tid, jag dem igen Skull' sndlla pilar gifwit.

31\. Ja så, då slåß wårt Swerige än Med Ryßen uti ifwer? Nej, Hans Maj'stät, han är wår wän, Så sagdt åtminston' blifwer. Nå säg, men hwad för slag had' du I Breslau till att göra, Säg ska wi tro, att Kejsar'n nu Will sig på oß förföra?

---

nytt, till Swериges land, Som Ryska Kronan rörde.

45\. Jag wiste'n af rätt temlig kort, Men fyra hans Dragoner De ryckte mig af wagnen bort, Ursinnige Pultroner, Och refwo till sig allt det, som På papper war uppskrifwit, Der jag helt troget handlat om Hwad Swerge nyttigt blifwit.

46\. Sen sporde han mig åter till Hwad mera nytt jag hade; Jag teg derpå förbittrad still, Då annan en strax lade Mig genom hufwud med ett lod, Så att jag nödgas falla; Min själ for bort, mitt hjerte-blod Och krafter blefwo alla.

47\. Se'n höggo de mig lem från lem, Fast hjertat i mig picka; Man orsak har berömma dem, Som, utan till att klicka, Förmåtte skjuta mig ihjäl Med ellofwa Pistoler, Den tolfte, nu han ligger här För Swenska Tolf Caroler.

48\. Och såled's har oskyldigt jag För owän mißtänkt blifwit, Och har för samma sett min dag Och måst' qwittera lifwet; Min själ war ännu aldrig arg På Ryska Kejsarinnan, Dock Ryßar mig som björn och warg Handtera härutinnan.

49\. Och uppå ett förrädiskt sätt Man mitt porträtt utfinde, Så att det skulle falla lätt Mig slå hwar jag anlände; Nu har de då sin önskan nått, Dock kan det mig hugswala, Jag wet min Konung detta skott Lär ofelbart betala.

50\. Men Sinkler hör, den siste Carl Till honom derpå sade: Säg fick du ej som tapper karl Dig wärja för slik skade? Nej, sade han, de röfwat bort, Som tjufwar, wapen mina, Och gjorde se'n processen kort, Och glömde ej mig pina.

51\. Nu, sad' Kung Carl, wi säga kan Det hjertligt oß förtryter, Att en så hurtig karl och

man Så hårda isar bryter; Och straffe himlen åfwen den, Som af ditt blod sig fägnar, Ell' sändt de mördare och män, Ell' dem förswarar, hägnar.

52\. Men apropos, håll, Sinkler, hör Hur är med Preus'ska freden? Månn tro i folket hjertat dör, Till tiden är förleden? Nej, nej, Hans Majestät, tro fritt Sultan har hårda näfwar, Och föga felas hwar tar sitt Och ojämnt byte jäswar.

53\. Ja, men det war lust höra på De gamle tappre Göthar, Ännu en gång med mod gå på Och dela karlastötar; Man menar deras krutrök lär Kring werlden ännu lukta, Och ingen är, som icke swär Sig kunna tio tukta.

54\. Hans Majestät tro säkert, att, Om de allenast fingo Se Hans Maj'stäts durch-skjutne hatt, Det skulle dem så twinga, Att hjertat både upp och ned I bröstet skulle picka Och deras swärd, på Carlased, Begära blod att dricka.

55\. Kung Stanislaus, ack kära säg, Hur är det med hans lycka? Säg wandrar'n än på ojämn wäg På lyckans falska krycka? Säg will ej någon puißans Mer uppå honom tänka, Ell' har hans sol gjort allians Med mörkret, mer ej blänka.

56\. Hans Majestät han lefwer nöjd På lyckans låga säte, Och tror man han är föga böjd Mer om sin krona träta; Dock törs jag intet gerna se I ödets dolda lagar, Han får den än en gång kanske, Om himlen så behagar.

57\. Rätt som man nu så taltes wid, Så hördes litet bullra, Och utför fönstren sågs det ned Helt många wagnar kullra; Man sporde genast

---

han skull' marchera, Och sad' min Son wi ha god natt Till werlden sagt nu mera; Om du nu skulle komma hän, Wor' ingen, som dig kände I hela wida Swerges län, Ell' tankan på dig sände.

71\. För öfrigt drar wår Måg, din Bror Och Swåger Fredrik Store, För all ting omsorg, att jag tror, Om du der sjelfwer wore, Så skull' det wara alldel's ett: Du känner ock Ulrika, Din Syster, derför kom och sitt, Ej efter oro fika.

72\. Jag menar du bör wara mätt Af slika sura drufwor, Som hade knappt på Thronen trädt Förr'n owännen dig trugat, Att gå med sig på fältet ut, Och fast han grufligt tappa, Så had' han dock så när en klut Bortrifwit af din kappa.

73\. Se'n fick du ej ditt Swerige se, Förr'n kort förrän du dödde, Då du tolf år och twenne tre Dig på din klinga stödde; Nu är du kommen uti ro, Bli då för Guds skull stilla, Låt dem, som nu på jorden bo, På slika saker grilla.

74\. Wid deßa ljufwa Faders-ord, Strax Sonens ögon runno; De stego åter till sitt bord, Och armar kärligt bunno. Ja, sade han, min ljufwa Far! Jag wet wäl jag är döder, Men för den kärlek som jag har Till Swerige, jag dock blöder.

75\. Gud wet hwad hjerta, kraft och mod Jag i Soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod Och sjelf i fästet fatte; Och der jag red för rytterit, Der werte mod i bröste, Der drog en Carla-arm sin plit, Och blod på marken öste.

76\. Hjelp Gud, jag kan ej utan gråt Och tårar mig påminna, Då jag och Renskjöld följ-

des åt Wid Narwa kransar winna, Der blåst's allarm, wi gingo på, Så solen hufwud skaka, Och Kronstedt stöt så bergen blå Begynte till att knaka.

77\. Än Düna slag, än Klischou då, Än Krakau, Lemborg, flera; Men tappre Swenska bussar blå, Män' der suwränt regerat: Augustus måste ju af thron, När som han såg min klinga, Och nu . . . Det kan mitt hjerta twinga.

78\. Fast mången tyckte att min sol Sig bergde wid Pultawa, Och steg inunder Nordens pol, Att låta sig begrafwa; Så, tro mig fritt, had' Fredrikshall Mitt lif så bädt ej ändat, Had' mina grofwa styckens knall, Wäl nya solar tändat.

79\. Nu är det fåfängt tala om De förra friska tider, Wi wete dock ej huru som Man nu på jorden strider; Dock önskar jag mitt Swerge godt, Jag som deß Konung warit, Och klädt för samma många skott, Der jag i fält har farit.

80\. Så må då wäl I bussar blå, I Lejon uti Norden! Låt se ni alltid på er stå, Och ägen Norra Jorden, Jag tackar er för hwar en dag Jag eder kommenderat, För ni gick på i mina slag, Och weko ingendera.

81\. Gack Sinkler i ditt rum och sitt, Stick wärjan i sin slida, Och har dock himlen mycket gett, Hwarmed wi tiden lida; Wi äga ju en Gudafröjd I wåra himla-salar, Wårt läger är af nöjet höjd, I täcka lilje-dalar.

82\. Af denna Hjelte ifren rann, Hans grymma ärr ej sågos, Han sig förnyad genast fann, Hans kropp ej mera plåges; Fast han i werlden hurtig war, Och kunde tycken winna, Wardt han dock nu en annan karl, Som wi en gång sku finna.